

© Олександр Компанієць

Світлана Горбань і Наталя Лапіна зазвичай працюють у співтворстві. З-під їхнього пера виходили твори різноманітних жанрів: детектив, фантастика, фентезі, романи про кохання... Письменниці — неодноразові дипломанти «Коронації слова», у 2015 році за «Роман з містом» вони здобули II премію цього престижного конкурсу.

Початок ХХ століття. Магда Свідзинська народилася й виросла в заможній львівській родині. У талановиту красуню закохався барон фон Штаубе, але своє серце дівчина віддала простому юнакові. Заради коханого вона ладна кинути все... Цій дивовижній жінці судилося непроста, але яскрава доля — жити на зламі епох, пізнати насолоду кохання та сповна спити лиха, пройти кризь війну та репресії, але попри всі злигодні не втратити головного — власної душі...

У долю старовинного Львова та шляхетної панни нерозривно і до болю міцно вплетені не лише велика любов, жертвність та відданість, а й повоєнні роки фатальних втрат, випробувань і зради. Книга про силу духу слабкої жінки, про її вміння кохати, нездоланне бажання вижити й допомогти іншим тоді, коли навіть найсильніші ламаються та гинуть. Цей роман одночасно й про місто Львів та притаманну йому особливу атмосферу вузьких забрукованих вуличок, романтичних кав'ярень, давніх мурів і старих кам'яниць. Правда історія про той Львів, який допоміг Мадзі вижити, пронести в серці любов і залишитися собою.

Наталя Гурницька, письменниця

Світлана Горбань

Роман з містом

Наталя Лапіна

Світлана Горбань · Наталя Лапіна
Лауреати літературного конкурсу
«Коронація слова»

Роман з містом

Незламна сила слабкої жінки.

Чарівний дух старого Львова

www.trade.bookclub.ua

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9631-5

9 789661 496315

КЛУБ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ
П. ДОВБИЦЬКА

Світлана Горбань · Наталя Лапіна

Роман

II премія

Міжнародного літературного конкурсу романів,
кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г67

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обкладинка і внутрішнє оформлення
сестер Лопухіних

ISBN 978-966-14-9631-5

- © Горбань С. П., Лапіна Н. П., 2015
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2015
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2015

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Тетяна та Юрій Логуші,
засновники проекту*

Міжнародний літературний конкурс романів, кіно-сценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки брэнда найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно, театр і пісня обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокривною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

ПРОЛОГ

Наша перша зустріч була невдалою... Ми не пройшлися старовинними вулицями, не почастувалися відомою за межами міста кавою. Раптова літня злива порушила всі наші плани. Не врятувала навіть парасолька, якою ви намагалися прикрити мене від дощу. А часу ж було — менш як година. Через струмки й калюжі ми дісталися сходів храму. Вода сягала щиколоток. З відчинених дверей лунали музика й співи. Я зупинилась і подивилася вам у розумні й повні любові очі, облямовані зморшками.

— Наступна наша зустріч буде кращою, — ось що ви сказали наостанок, намагаючись притишити мій розпач.

Я промовчала, але так хотілося запитати:

— А коли вона відбудеться, та краща зустріч? Коли?

Ми розставалися майже як люди. Тільки у вас, панне Лембергу, позаду й попереду були століття, а в мене — невідомість.

Прощавайте, мій любий пане!

А далі — останні погляди на бруківку, залиту водою, на стіни будинків у тумані дощу.

Не забувайте про мене, будь ласка, якщо можете...

Я була щаслива тут навіть під зливою. Найголовніше ж, ви подарували мені одну зі своїх чудових історій, віддали щедрою рукою, бо маєте їх багато — як і вдячних слухачів.

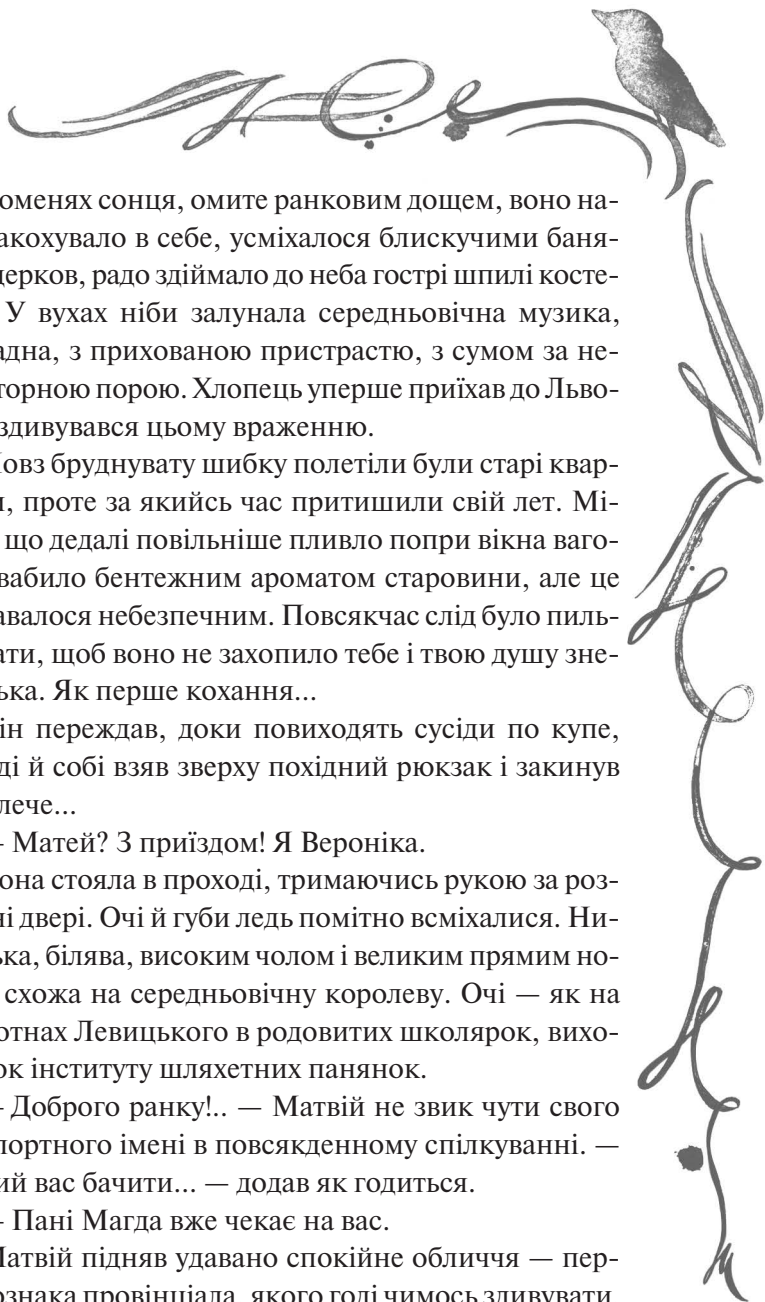
***

Дуже давно, коли я була маленькою школяркою з довгими пишними косами, побачила напис на афіші: «Цей фільм про любов, заміжжя та інші нелюдські випробування жінки». Тоді з подружками ми весело глузували: такий напис видавався безглуздом. Як любов може бути нелюдським випробуванням? Але тепер мені зовсім невесело. У житті так буває. І в моїй історії теж.

***

...Потяг в'їхав у передмістя. Деякі пасажери, з нетерплячих, що завжди кудись поспішають, кинулися витягати речі з рундуків і третіх полиць, похапцем збирали з пилких подушок і ковдр білизну, а найспритніші вже шикувалися в чергу до тамбура.

Матвій Свідзинський відсунув двері купе, глузливо спостерігаючи за неприродною, на його думку, метушнею, проте з місця не рушив: устигне ще «з козами на торг». Очі його вчасно припали до вікна: місто з'явилося несподівано. Чуже й прекрасне,

у променях сонця, омите ранковим дощем, воно наче закохувало в себе, усміхалося блискучими банями церков, радо здіймало до неба гострі шпилі костелів. У вухах ніби залунала середньовічна музика, доладна, з прихованою пристрасстю, з сумом за неповторною порою. Хлопець уперше приїхав до Львова і здивувався цьому враженню.

Повз бруднувату шибку полетіли були старі квартали, проте за якийсь час притишили свій лет. Місто, що дедалі повільніше пливло попри вікна вагона, вабило бентежним ароматом старовини, але це видавалося небезпечним. Повсякчас слід було пильнувати, щоб воно не захопило тебе і твою душу зненацька. Як перше кохання...

Він переждав, доки повиходять сусіди по купе, а тоді й собі взяв зверху похідний рюкзак і закинув за плече...

— Матей? З приїздом! Я Вероніка.

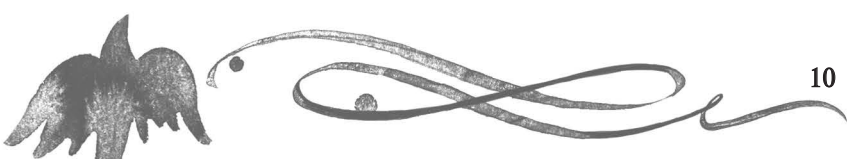
Вона стояла в проході, тримаючись рукою за розсувні двері. Очі й губи ледь помітно всміхалися. Низенька, білява, високим чолом і великим прямим носом схожа на середньовічну королеву. Очі — як на полотнах Левицького в родовитих школярюк, вихованок інституту шляхетних панянок.

— Доброго ранку!.. — Матвій не звик чути свого паспортного імені в повсякденному спілкуванні. — Радий вас бачити... — додав як годиться.

— Пані Магда вже чекає на вас.

Матвій підняв удавано спокійне обличчя — перша ознака провінціала, якого годі чимось здивувати.

Вероніка пішла попереду. Матвій посунув слідом. Ішли мовчки, бо перон і вокзал кипіли шумним строкатим натовпом. Коли вийшли в місто, Вероніка повернулася до хлопця:

— Людно сьогодні. Важко буде взяти таксі.

— Яке таксі? — здивувався бідний студент Матвій. — Та я навіть між містами іноді попутками їжджу! Громадським транспортом зручніше.

— Якщо зручніше... — усміхнулася жінка й попрямувала в бік досить далекої зупинки.

Її світле хвилясте волосся злегка ворухилось од вітру, високі підбори впевнено тупотіли по старовинній бруківці. Не юна, але дуже приваблива своєю статуєю: пишні стегна й тоненька талія, наче затягнута корсетом.

Матвій ніколи ще не цікавився жінками, яким перескочило за тридцять. Йому цілком вистачало й ровесниць, але ця середньовічна красуня так пасувала до гарного осіннього дня, до запаху першого опалого листа, до мелодійного стуку трамвая, до цієї всієї незрозумілої термінової подорожі на два вихідні дні, що мимоволі полонила увагу хлопця.

У маршрутці він спитав:

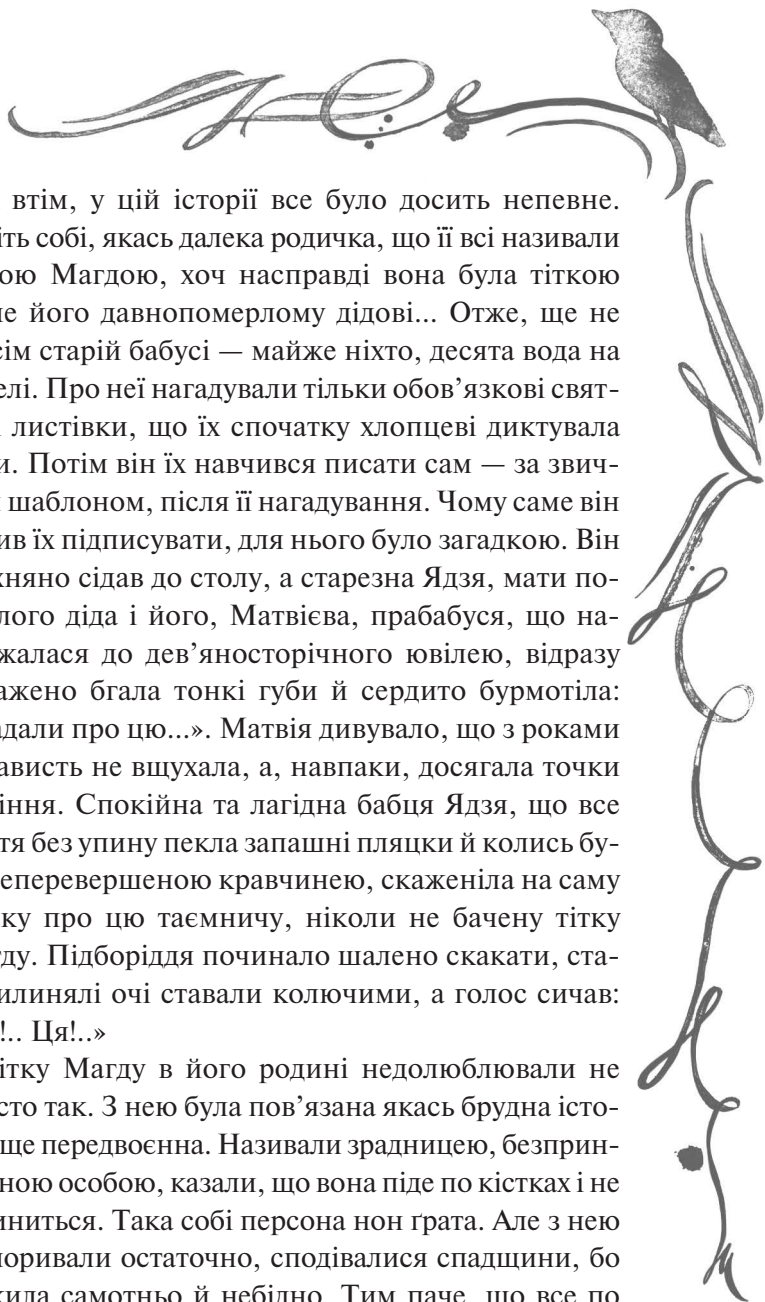
— Ви теж родичка пані Магди?

Та глянула здивовано:

— Родичка? Ні! Колись була її ученицею. Тоді пані Магда ще викладала в консерваторії. А тепер ми добрі товаришки.

Студент Київської консерваторії Матвій засяяв. Серед колег він почувався найкраще. Спорідненість душ, що ви хочете!

А втім, у цій історії все було досить непевне. Уявіть собі, якась далека родичка, що її всі називали тіткою Магдою, хоч насправді вона була тіткою лише його давнопомерлому дідові... Отже, ще не зовсім старій бабусі — майже ніхто, десята вода на киселі. Про неї нагадували тільки обов'язкові святкові листівки, що їх спочатку хлопцеві диктувала мати. Потім він їх навчився писати сам — за звичним шаблоном, після її нагадування. Чому саме він мусив їх підписувати, для нього було загадкою. Він слухняно сідав до столу, а старезна Ядзя, мати померлого діда і його, Матвієва, прабабуся, що наближалася до дев'яносторічного ювілею, відразу ображено бгала тонкі губи й сердито бурмотіла: «Згадали про цю...». Матвія дивувало, що з роками ненависть не вщухала, а, навпаки, досягала точки кипіння. Спокійна та лагідна бабця Ядзя, що все життя без упину пекла запашні плячки й колись була неперевершеною кравчиною, скаженіла на саму згадку про цю таємничу, ніколи не бачену тітку Магду. Підборіддя починало шалено скакати, старі вилинялі очі ставали колючими, а голос сичав: «Ця!.. Ця!..»

Тітку Магду в його родині недолюбливали не просто так. З нею була пов'язана якась брудна історія, ще передвоєнна. Називали зрадницею, безпринципною особою, казали, що вона піде по кістках і не зупиниться. Така собі персона нон грата. Але з нею не поривали остаточно, сподівалися спадщини, бо та жила самотньо й небідно. Тим паче, що все по праву мало належати їм, а не «цій».

І от раптом «ця» надсилає Матвієві запрошення на суботу та неділю і квитки — туди й назад — у купейному вагоні... Лист був коротенький: «Любий мій Матею! Обставини мого життя примушують просити тебе терміново приїхати. Нам треба обговорити деякі особисті питання. Магда Станіславівна».

Матвій завагався: приймати запрошення чи ні? І — о диво! — стара Ядзя вирішила за всіх родичів сама:

— Їдь, синку, може, в цієї совість прокинулася...

Іноді вона називала правнука сином...

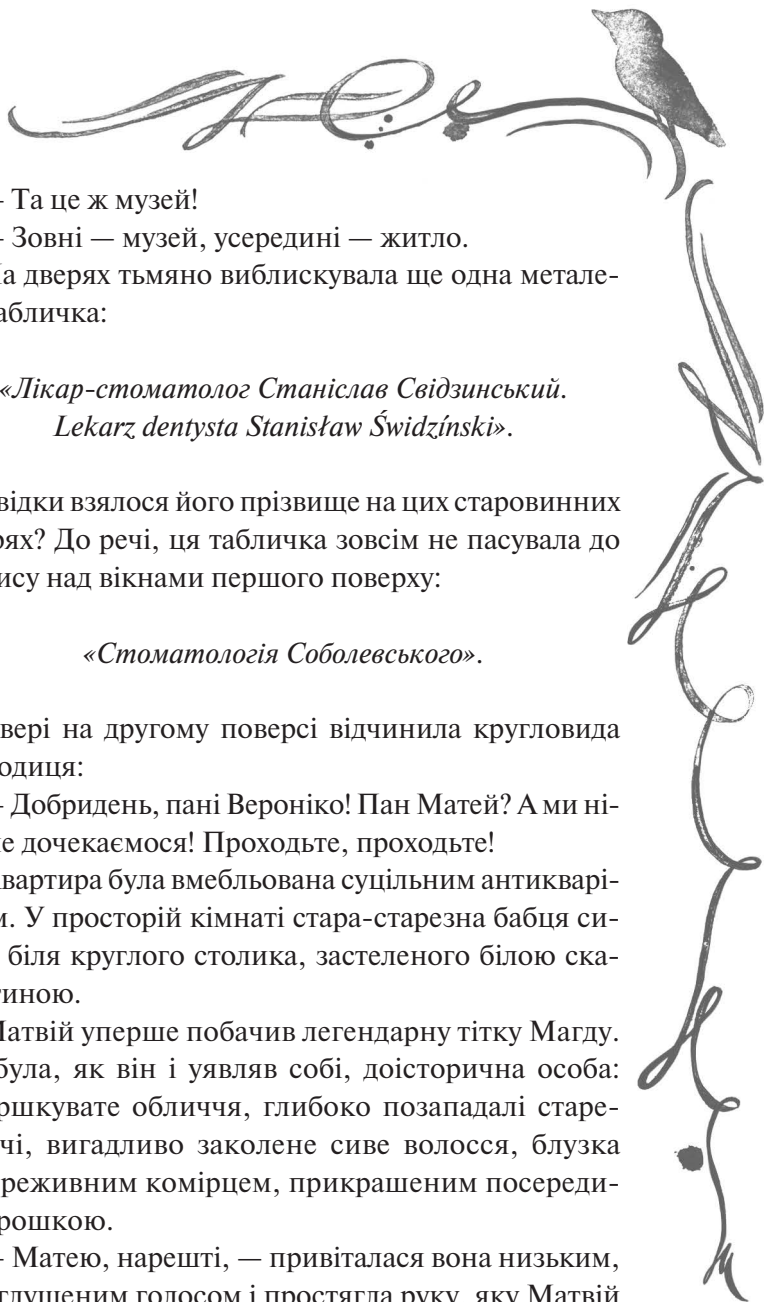
...Вони їхали в переповненій маршрутці, де розмовляти було незручно. Матвій роздивлявся на будинки з різноманітними рельєфними прикрасами, іноді повертаючи голову до Вероніки — чи, бува, не приїхали? І та заспокійливо показувала рукою: до потрібної зупинки ще далеко.

Вийшли з маршрутки неподалік розкішного, помпезного театру й повернули у вузький провулок між будинками, що вже не менш як століття волали про ремонт, обминули старий мовчазний костел, кілька маленьких сувенірних крамниць і зупинилися перед затиснутим серед таких самих старих споруд вузьким високим будинком з темною металевою табличкою:

«Кам'яниця родини Ревуцьких, збудована в XVII столітті. Охороняється...»

— Тітка Магда тут живе?!

— Чому це вас так дивує? — струснула головою Вероніка.

— Та це ж музей!

— Зовні — музей, усередині — житло.

На дверях тьмяно виблискувала ще одна металева табличка:

*«Лікар-стоматолог Станіслав Свідзинський.
Lekarz dentysta Stanisław Świdziński».*

Звідки взялося його прізвище на цих старовинних дверях? До речі, ця табличка зовсім не пасувала до напису над вікнами першого поверху:

«Стоматологія Соболевського».

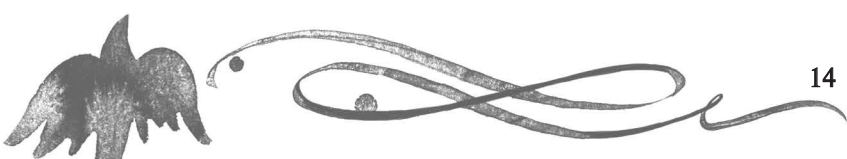
Двері на другому поверсі відчинила кругловида молодиця:

— Добридень, пані Вероніко! Пан Матей? А ми ніяк не дочекаємося! Проходьте, проходьте!

Квартира була вмебльована суцільним антикваріатом. У просторій кімнаті стара-старезна бабця сиділа біля круглого столика, застеленого білою скатертиною.

Матвій уперше побачив легендарну тітку Магду. То була, як він і уявляв собі, доісторична особа: зморшкувате обличчя, глибоко позападалі старечі очі, вигадливо заколене сиве волосся, блузка з мереживним комірцем, прикрашеним посередині брошкою.

— Матею, нарешті, — привіталася вона низьким, приглушеним голосом і простягла руку, яку Матвій чемно потис.

— Добрий день, Магдо Станіславівно! Вітання вам від мами, тата й сестри. І від бабуні Ядвіги, звісно ж.

— Дякую, дякую, що не забуваєте, — сухувата інтонація контрастувала зі змістом слів. — Поговоримо пізніше. Зоряночко, будь ласка, відведи гостя до його кімнати, покажи, де помити руки. Вероніко, поснідаєш з нами?

Стара всміхнулася, зблиснувши сліпучо-білими, найпевніше, штучними зубами.

— Ох, ні, дякую, не можу. Поспішаю. Урок. Приватні студії так виснажують, — Вероніка театралью закотила очі під лоба й розсміялася, — однак дають змогу хоч щось заробити.

Ніжно потиснувши руку старій, вона кивнула й хлопцеві:

— Побачимось!

Він кивнув у відповідь, як добрій знайомій, з удячністю за те, що допомогла зорієнтуватися в чужому місті.

Кругловида Зоряна провела Матвія крученими металевими сходами до мансарди. За п'ять хвилин він повернувся без рюкзака й умитий. Овальний стіл уже був накритий: кава, чай, бутерброди з ікрою та баликом, тістечка.

Їли вдвох. Магда Станіславівна поводитись, як великосвітська дама. Говорила тихо, ласкаво усміхаючись:

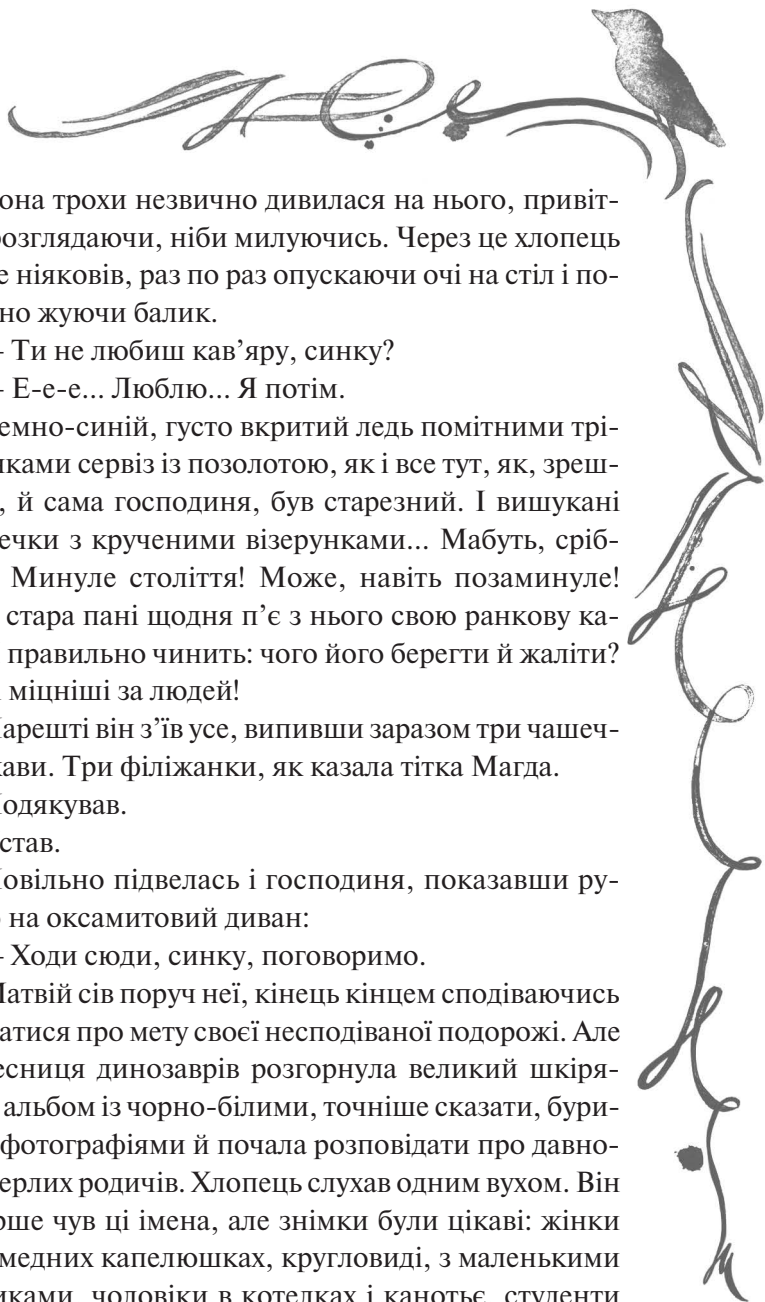
— Кави? Чаю? Любиш з цитриною, синку?

Матвій відзначив подумки, що цитриною називала лимон тільки прабабка Ядзя.

— Як батьки? Здорові?

Вона трохи незвично дивилася на нього, привітно розглядаючи, ніби милуючись. Через це хлопець дуже ніяковів, раз по раз опускаючи очі на стіл і повільно жуючи балик.

— Ти не любиш кав'яру, синку?

— Е-е-е... Люблю... Я потім.

Темно-синій, густо вкритий ледь помітними тріщинками сервіз із позолотою, як і все тут, як, зрештою, й сама господиня, був старезний. І вишукані ложечки з крученими візерунками... Мабуть, срібні... Минуле століття! Може, навіть позаминуле! І ця стара пані щодня п'є з нього свою ранкову каву. І правильно чинить: чого його берегти й жаліти? Речі міцніші за людей!

Нарешті він з'їв усе, випивши разом три чашечки кави. Три філіжанки, як казала тітка Магда.

Подякував.

Устав.

Повільно підвелась і господиня, показавши рукою на оксамитовий диван:

— Ходи сюди, синку, поговоримо.

Матвій сів поруч неї, кінець кінцем сподіваючись дізнатися про мету своєї несподіваної подорожі. Але ровесниця динозаврів розгорнула великий шкіряний альбом із чорно-білими, точніше сказати, бурими, фотографіями й почала розповідати про давно-померлих родичів. Хлопець слухав одним вухом. Він уперше чув ці імена, але знімки були цікаві: жінки в кумедних капелюшках, кругловиді, з маленькими ротиками, чоловіки в котелках і канотье, студенти з однаковими кашкетами на головах. Зрідка трапля-

лися військові у напівзнайомих Матеєві строях — може, у кіно бачив. Здебільшого вони стояли коло старих будівель, пам'ятників, фонтанів. Повз такі, здається, вони з Веронікою проїжджали, коли добіралися сюди. Але на світлинах де-не-де проглядали вивіски польською мовою.

І Матей якимсь шостим чуттям збагнув: то був зовсім інший світ, у якому жили інші люди. Але місто лишилося тим самим.

Раптом голос тітки Магди змінився:

— Це мій перший чоловік. Його звали Матей, — вона на якусь мить замовкла, а тоді повела далі: — Тебе, синку, назвали на його честь...

Її глибокі очі засяяли притлумленим, наче місячним, світлом. Ніби сказали: «Якби ти знав, як я його кохала!»

I

— Касю! Касю!.. Що ти наробила? Я питаю, що ти наробила? Я тисячу разів тобі показувала, як слід поливати ці квіти.

— Ви ж самі казали, що їх треба поливати вранці відстояною водою кімнатної температури. Я так і вчинила...

— Поливати, а не заливати все підвіконня водою! Дивись, тече на підлогу! От-от до килима добіжить! Поливати слід обережно, охайно, а не хлюпати абияк! Стасю, ходи сюди! Подивись, що наробила ця недотепа!

Пан лікар Станіслав Свідзинський з'явився в дверях у картатому халаті й капцях на босу ногу.

— Люба, я можу хоч раз прокинутися від Магдиних екзерсисів¹, а не від вашої лайки? Скільки можна?

---

¹ Екзерсис — вправа для вдосконалення техніки виконання танцю, музики (*Тут і далі прим. ред.*).

Вчора в мене був такий важкий день! Невже я не маю права прокинутися спокійно?

— Подивися на підвіконня!

— Касю, витирайте скоріше! — скомандував пан лікар і лагідно додав, уже повертаючись нагору до спальні: — Нічого, висохне.

— Висохне?! А та вода, що потрапила в шпарини? Хіба просохне? З'явиться пліснява, і підвіконня почне гнити, — тон пані докторової став прокурорським. — Касю, ви хочете знищити наш будинок?

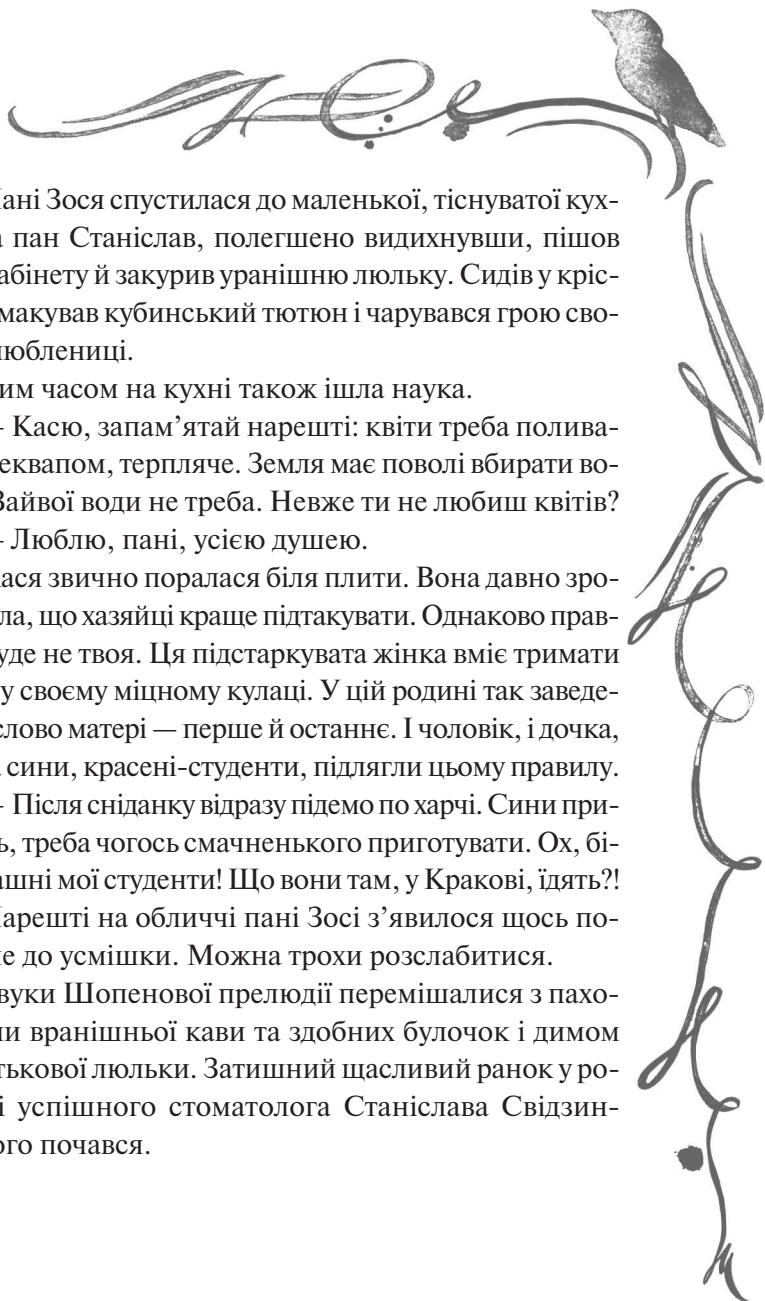
— Вибачте. — Катерина швидко протерла підвіконня й побігла до кухні, тихенько бурмочучи: — Нічого з вашим будинком не станеться. Триста років простояв і ще стільки ж простоїть... Аби кричати...

Пані Софія критично оглянула вітальню й попрямувала до спальні, де сімейна розмова потекла далі.

— Люба, якщо тебе не задовольняє ця служниця, найми іншу.

— Іншу? За таку платню? Де ж я її візьму? Цю я вже хоч трохи чогось навчила за півроку. А з досвідом роботи та з рекомендаціями не стільки платити доведеться. Знайшов слухний час для розмови! Діти в обід прийдуть, а ти даєш мені такі безглузді поради. Господи, усе маю робити сама!

Із зали полинули звуки фортепіано й відразу заполонили весь будинок бурхливими хвилями надскладного етюду. Найменша в родині, шістнадцятирічна Магда, налякана матусиним ранковим настроєм, сіла перед сніданком «розігріти» руки, щоб не потрапити під гарячу матусину. Слухняна дівчинка!

Пані Зося спустилася до маленької, тіснуватої кухні, а пан Станіслав, полегшено видихнувши, пішов до кабінету й закурив уранішню люльку. Сидів у кріслі, смакував кубинський тютюн і чарувався грою своєї улюблениці.

Тим часом на кухні також ішла наука.

— Касю, запам'ятай нарешті: квіти треба поливати неквапом, терпляче. Земля має поволі вбирати воду. Зайвої води не треба. Невже ти не любиш квітів?

— Люблю, пані, усією душею.

Кася звично поралася біля плити. Вона давно зрозуміла, що хазяйці краще підтакувати. Однаково правда буде не твоя. Ця підстаркувата жінка вміє тримати всіх у своєму міцному кулаці. У цій родині так заведено: слово матері — перше й останнє. І чоловік, і дочка, і два сини, красені-студенти, підлягли цьому правилу.

— Після сніданку відразу підемо по харчі. Сини прийдуть, треба чогось смачненького приготувати. Ох, бідолашні мої студенти! Що вони там, у Кракові, їдять?!

Нарешті на обличчі пані Зосі з'явилося щось подібне до усмішки. Можна трохи розслабитися.

Звуки Шопенової прелюдії перемішалися з пахощами вранішньої кави та здобних булочок і димом з батькової люльки. Затишний щасливий ранок у родині успішного стоматолога Станіслава Свідзинського почався.

II

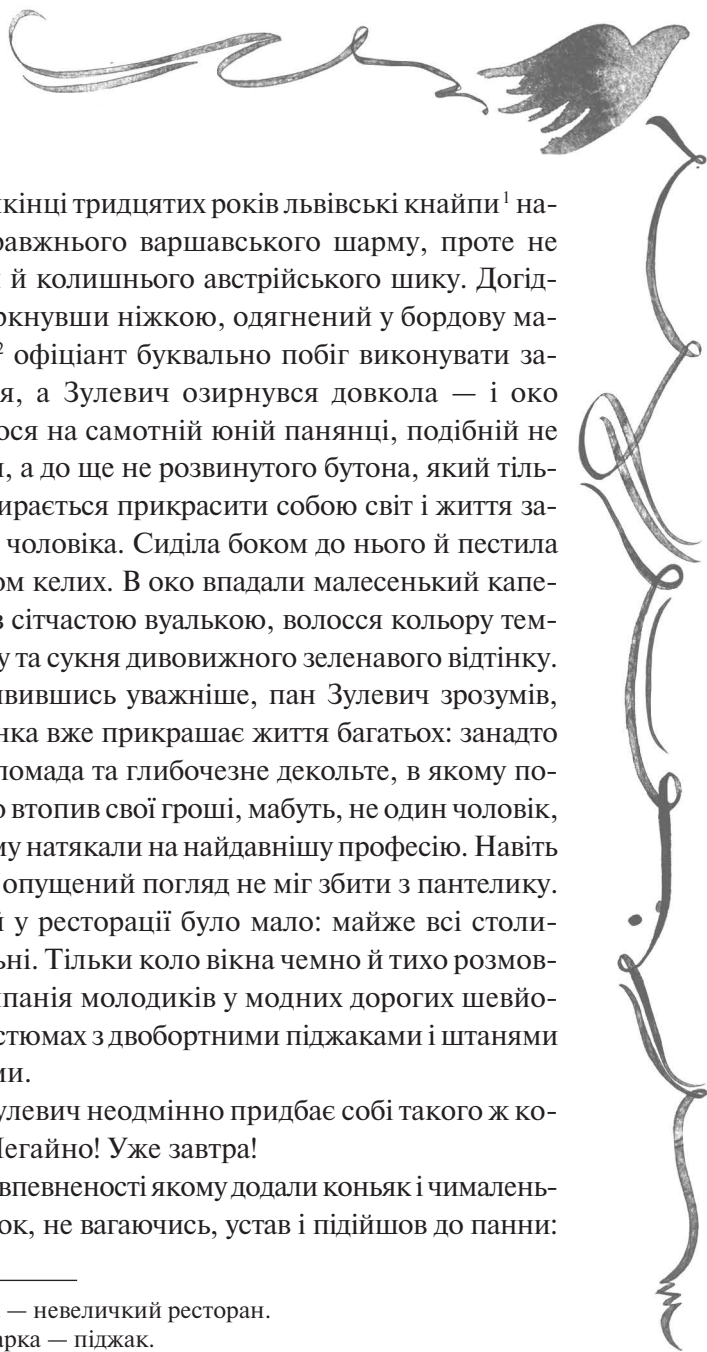
Пан Зулевич приїхав до Львова в нагальній справі, печальній і водночас трохи приємній: померлий вуйко залишив частину спадку і йому. Заповіт був складений завчасно, завірений у нотаріуса, тому сварок між родичами не виникало — лише старанно прихована ворожість, бо кожен вважав, що його покривджено.

Представники великої сім'ї сиділи набурмосені й гостро дивилися одне на одного. Але не Ілько Зулевич. Бо сума з п'ятьма нулями перепливла саме до його кишені. Виявилось, що старий Зенек найбільше любив саме небожа, який ураз обернувся на заможного чоловіка. І вирішив того ж дня розпочати заможне, статечне життя.

— Дякую, любий вуйку, старий буркуне... — розчулено думав пан Ілько, замовляючи в пристойній ресторації¹ коньяк і наїдки до нього.

---

¹ Ресторація — ресторан.

Наприкінці тридцятих років львівські кнайпи¹ набули справжнього варшавського шарму, проте не втратили й колишнього австрійського шику. Догідливо шаркнувши ніжкою, одягнений у бордову маринарку² офіціант буквально побіг виконувати замовлення, а Зулевич озирнувся довкола — і око зупинилося на самотній юній панянці, подібній не до квітки, а до ще не розвинутого бутону, який тільки-но збирається прикрасити собою світ і життя такого чоловіка. Сиділа боком до нього й пестила пальчиком келих. В око впадали малесенький капелюшок із сітчастою вуалькою, волосся кольору темного меду та сукня дивовижного зеленавого відтінку.

Придивившись уважніше, пан Зулевич зрозумів, що ця юнка вже прикрашає життя багатьох: занадто яскрава помада та глибоке декольте, в якому потонув або втопив свої гроші, мабуть, не один чоловік, без сорому натякали на найдавнішу професію. Навіть скромно опущений погляд не міг збити з пантелику.

Людей у ресторації було мало: майже всі столики — вільні. Тільки коло вікна чемно й тихо розмовляла компанія молодиків у модних дорогих швейотових костюмах з двобортними піджаками і штанами з закатами.

Пан Зулевич неодмінно придбає собі такого ж костюма! Негайно! Уже завтра!

Ілько, впевненості якому додали коньяк і чималенький спадок, не вагаючись, устав і підійшов до панни:

¹ Кнайпа — невеличкий ресторан.

² Маринарка — піджак.

Літературно-художнє видання

ГОРБАНЬ Світлана, ЛАПІНА Наталя

Роман з містом

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Д. В. Щербина*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *К. П. Романченко*

Підписано до друку 23.07.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 10,08.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
**«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»**
61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Горбань С., Лапіна Н.

Г67 Роман з містом : роман / Світлана Горбань, На-
таля Лапіна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», 2015. — 192 с.

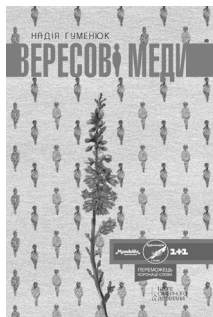
ISBN 978-966-14-9631-5

Магда Свідзинська жила в буремному ХХ столітті в місті, у яке неможливо не закохатися до безтями... Чарівний Львів! Любий пане Лемберг! Саме твоїми брукованими вуличками вона бігла назустріч коханню та щастю. Власне, ти був свідком її світлих перемог і гірких поразок. Разом із тобою вона пройшла крізь пекло війни та жаль розлук і втрат... Надзвичайна доля чудової жінки, історія її кохання, сили та відданості — наче ще одна химерна оздоба міста, вузькі вулички якого бережуть пам'ять різних часів і епох...

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

ПЕРЕМОЖЕЦЬ «КОРОНАЦІЇ СЛОВА – 2015»!

Нічого не буває просто так, без задуму Божого. Як і неймовірна знахідка, що трапилася в родині волинських селян, — крихітне немовля, яке лежало просто неба посеред дороги... Подружжя не мало дітей, тому маленьку Богдану виховало як рідну — бо її сам Бог дав... Перша світова, революція, репресії... Ніщо не обминуло маленьке українське селище Туричі. І красуні Богдані, яка мріє стати акторкою й ладна кинути все, щоб здійснити цю мрію, судився довгий і бурхливий шлях. У її житті буде все: щира дружба, кохання до нестями, втеча з-під вінця, в'язниця, війна, правда про своє таємниче народження й коротке, але пронизливе щастя... А ще — терпкий і солодкий смак вересового меду, що може бути не тільки цілющими ліками, а й грізною зброєю проти ворогів...

ПЕРЕМОЖЕЦЬ «КОРОНАЦІЇ СЛОВА» В НОМІНАЦІЇ ГРАНД-РОМАНИ!

...Я бачив пекло, бо я був під Іловайськом. Усі мої побратими загинули, а то були люди зі широкого золота. Мене врятувала дівчина з-під Маріуполя, яка любила розмальовувати контурні карти й сидіти на черешні.

...Я не знаю, що він зі мною зробив, той полонений львів'янин, але я більше не бачу в ньому ворога. І мені хочеться радіти кожній хвилині, бо вона наближає нашу зустріч. Але чи буде ця зустріч, ніхто не знає...

Усе як на війні: втрати, біль, знову втрати... Роману й Ользі судилися не найкращі часи для зустрічі. Полонений укр і сепаратистка — чи є зараз гостріша суперечність? Але безодня, яка здавалася нездоланною, поступово щезає. Бо в житті існує щось набагато важливіше за ненависть...

Генеральний спонсор Конкурсу

Генеральний інформаційний партнер

Почесний партнер Конкурсу

Меценат конкурсу
Богдан Батрух

КОРДОН

GELON

ОСК★Р
кіно

BETA®
ХОЛДІНГ ГРУП

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
УКРАЇНИ З ПИТАНЬ КІНО

Йо

ШУСТОВ

Інформаційні партнери Конкурсу

ФОКУС

УЛ:ПЕРШИЙ

УКРАЇНА

MANDRY

Література Україна

інформ

СЕГОДНЯ

ДЗЕРКАЛО ТИЖНЯ

еспресо

ОСВІТНИЙ СУСПІЛЬНО-ПРОСВІТНИЙ ЦЕНТР

Час і Люди

Засновники та організатори конкурсу “Коронація Слова”
Тетяна та Юрій Логуші

